

อำนาจอธิปไตยของไทยเหนือเกาะกูด

พลเรือเอก ถนอม เจริญลาภ

1. ความเป็นมา

รัฐบาลกัมพูชาประกาศกฤษฎีกา กำหนดเขตไหล่ทวีปของกัมพูชาในอ่าวไทย ลงนามโดยลอนนอล ประธานาธิบดีของกัมพูชา เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 1972 (พ.ศ. 2515) กระทรวงต่างประเทศกัมพูชาแถลงข่าวนี้ แจกจ่ายสำเนา กฤษฎีกา และแผนที่สังเขปของเส้นเขตไหล่ทวีป เส้นแสดงเขตไหล่ทวีปในแผนที่ย่อ เริ่มต้นจากจุด A ซึ่งอ้างว่าเป็นหลักเขตแดนไทย - กัมพูชาที่ 73 จากนั้นเส้นเขตไหล่ทวีปลากไปทางทิศตะวันตกเฉียงลงได้เล็กน้อย ผ่านกึ่งกลางเกาะกูดเลยออกไปในอ่าวไทยถึงประมาณกลางอ่าว แล้วหักลงทางใต้ไปเกือบสุดอ่าวไทย จึงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ โอบล้อมเกาะกูดของเวียดนาม แล้ววกขึ้นทางเหนือเข้าบรรจบฝั่งที่จุด B ซึ่งอ้างว่าเป็นจุดเขตแดนของเวียดนาม-กัมพูชาที่ริมฝั่งทะเล (เอกสารประกอบหมายเลข 1 และ 2)

เส้นเขตไหล่ทวีปของกัมพูชา ตามที่ปรากฏในแผนที่สังเขปที่แจกจ่าย มีหลายประเด็นที่น่าสงสัย แต่ที่ถือว่าเกี่ยวข้องโดยตรงกับประเทศไทย คือ ช่วงแรกของเส้นเขตไหล่ทวีปที่ผ่านกึ่งกลางเกาะกูดของไทย ขาวและภาพเส้นเขตไหล่ทวีปของกัมพูชาในแผนที่สังเขปที่แจกจ่ายแพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวางในหนังสือพิมพ์ไทยและต่างประเทศ

ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องและประชาชนไทย ช่างใจกับเรื่องนี้อย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยยังหวั่นไหวไม่สบายใจกับคำพิพากษาศาลโลกกรณีเขาพระวิหาร ผู้เขียนได้หาข้อมูลเพิ่มเติม และได้ศึกษาพิจารณาทำทีของกัมพูชาในเรื่องนี้ มีประเด็นที่สามารถวินิจฉัยได้ว่า กัมพูชาไม่ได้อ้างสิทธิครึ่งล่างของเกาะกูด ความเข้าใจผิดเรื่องนี้เกิดจากแผนที่สังเขปที่กัมพูชาแจกจ่ายในวันแถลงข่าวนั้นเอง

เรื่องนี้เงียบหายไปประมาณ 30 ปี เพิ่งจะมีผู้ยกเอาขึ้นมากล่าวถึงอีกและกลายเป็นประเด็นร้อนทางการเมืองไป ผู้เขียนจึงขอถือโอกาสชี้แจงการศึกษาข้อมูลและหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับอำนาจอธิปไตยของไทยเหนือเกาะกูดอีกครั้ง

2. การศึกษาพิจารณาจากข้อมูลและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

2.1 สนธิสัญญาไทย-ฝรั่งเศส ค.ศ. 1907 ฝรั่งเศสคืนเกาะกูดให้กับไทย

วิกฤตการณ์ ร.ศ. 112 (พ.ศ. 2436) เกิดขึ้นโดยฝรั่งเศสนำเรือรบ 2 ลำบุกฝ่าว่าน่านทางของไทยเข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยา การสูญเสียของไทยและฝรั่งเศสไม่มากนัก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝรั่งเศสมีทหารตายเพียง 3 คนและบาดเจ็บ 3 คน เรือทั้งสองลำเสียหายเพียงเล็กน้อย

ในการเจรจาสงบศึก ฝรั่งเศสตั้งข้อเรียกร้องมากมาย ทั้งเงินชดใช้ความเสียหาย ดินแดนทางฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง สิทธิทางศาลและทางการเมือง ไทยไม่มีทางเลือก จำเป็นต้องยินยอมตามข้อเรียกร้องของฝรั่งเศสอย่างไม่มีเงื่อนไข ฝรั่งเศสกำหนดให้ไทยปฏิบัติตามข้อเรียกร้องต่างๆ ภายใน 1 เดือน จากนั้นก็ถอนกำลังจากอ่าวไทยตอนบน เข้ายึดครองจันทบุรี โดยอ้างว่าเพื่อเป็นประกันว่าไทยจะปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญาสงบศึก

ไทยปฏิบัติตามสัญญาสงบศึกทุกประการภายในเวลา 1 เดือน ตามที่กำหนดไว้ แต่ฝรั่งเศสไม่คืนจันทบุรีให้ไทย กลับตั้งข้อเรียกร้องต่างๆ เพิ่มขึ้นเป็นระยะๆ ซึ่งไทยต้องยอมทั้งสิ้นเพราะไม่มีทางเลือก ฝรั่งเศสยึดครองจันทบุรีอยู่ยาวนานถึง 11 ปี มีสนธิสัญญาไทยฝรั่งเศสเกิดขึ้นหลายฉบับในห้วงเวลานั้น ไทยต้องยกดินแดนและอื่นๆ ให้ฝรั่งเศสมากมาย ในที่สุด ฝรั่งเศสยอมถอนทหารออกจากจันทบุรี ภายใต้ความตกลงว่าไทยยอมให้ฝรั่งเศสยึดจังหวัดตราดและเกาะกง (ประจันตคีรีเขตต์) ไว้เป็นประกันแทน (เรื่องกล่าวมาแล้วเพียงย่อๆ นี้ แท้จริงแล้วเป็นเรื่องยืดเยื้อ เป็นช่วงเวลาของความสูญเสียและเจ็บปวดของคนไทยอย่างที่สุด ในยุคล่าอาณานิคม ท่านที่สนใจอาจอ่านรายละเอียดได้จากหนังสือเรื่องกรณีพิพาทระหว่างไทยกับฝรั่งเศสและการรบที่ปากน้ำเจ้าพระยา ร.ศ. 112 โดยพลเรือตรีเชน บัจจุสานนท์ และนาวาเอกสวัสดิ์ จันทน์, จดหมายเหตุความทรงจำสมัยฝรั่งเศสยึดจันทบุรี ตั้งแต่ พ.ศ. 2436 ถึง พ.ศ. 2447 โดยหลวงสาครนครเขตต์ ความสัมพันธ์ไทย-ฝรั่งเศส ร.ศ. 112-126 โดยอาจารย์สุวิทย์ ธีรศาสตร์ และอาจจะมีหนังสืออีกหลายเล่มที่ผู้เขียนไม่มีโอกาสอ่าน)

หลวงสาครนครเขตต์บันทึกไว้ว่า “การมอบหมายจังหวัดตราดและเกาะกงให้แก่เจ้าพนักงานฝรั่งเศสนั้น..... ได้กระทำกัน ณ ที่ศาลว่าการจังหวัดตราดในวันที่ 22 มกราคม ร.ศ. 123 (พ.ศ. 2447)...”

รายละเอียดบรรดาเกาะที่ฝรั่งเศสยึดครองในช่วงเหตุการณ์นี้ไปปรากฏในหนังสือสัญญาระหว่างกรุงสยามกับกรุงฝรั่งเศส ลงวันที่ 23 มีนาคม ร.ศ. 125 (ค.ศ. 1907) ซึ่งเป็นสนธิสัญญาฉบับสุดท้ายก่อนที่ฝรั่งเศสจะคืนจังหวัดตราดและบรรดาเกาะทั้งหลายทางฝั่งตะวันออกของอ่าวไทย (นอกจากเกาะกงซึ่งฝรั่งเศสไม่ยอมคืนและเป็นจังหวัดเกาะกงของกัมพูชาตราบเท่าทุกวันนี้ จึงไม่น่าสงสัยว่าทำไมพลเอกเตียบัน ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกลาโหมของกัมพูชาจึงพูดไทยได้เหมือนคนไทย เพราะเป็นคนเกาะกง) สนธิสัญญานี้เรามักเรียกกันสั้นๆ ว่า สนธิสัญญาไทย-ฝรั่งเศส ค.ศ. 1907 ซึ่งประกาศเขตไหล่ทวีปกัมพูชา เมื่ออ้างถึงเขตแดนไทย-กัมพูชา (จุด A) ก็อ้างสนธิสัญญาฉบับนี้ ข้อความในสนธิสัญญาไทย-ฝรั่งเศส ค.ศ. 1907 ระบุถึงการคืนเกาะกูดและอื่นๆ ให้กับไทยว่าไว้ดังนี้ “ข้อ 2 รัฐบาลฝรั่งเศสยอมยกดินแดนเมืองด่านซ้าย แลเมืองตราด

กับเกาะทั้งหลายซึ่งอยู่ภายใต้แหลมสิงห์ลงไปจนถึงเกาะกูดนั้นให้แก่กรุงสยาม....”

แหลมสิงห์ตามที่กล่าวถึงในสนธิสัญญาฯ คือ แหลมสิงห์ปากแม่น้ำจันทบุรี เป็นอันว่าตั้งแต่ยึดครองจันทบุรี ฝรั่งเศสได้ยึดครองเกาะเหล่านี้ไปทั้งสิ้น และมาคืนโดยสนธิสัญญาไทย-ฝรั่งเศส ค.ศ. 1907 นี้เอง และขอยืนยันว่าการปักปันเขตแดนไทย-กัมพูชามีเพียง 73 หลักเท่านั้น หลักที่ 73 ที่แหลมสารพันพิษหรือบ้านหาดเล็กเป็นหลักสุดท้าย ไม่มีหลัก 74 ตามที่บางท่านเข้าใจผิด (เอกสารประกอบหมายเลข 3)

2.2 อนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1958 ว่าด้วยไหล่ทวีป

ในช่วงเวลาของปี พ.ศ. 2515 (ค.ศ. 1972) ที่กัมพูชาประกาศเขตไหล่ทวีป ตามกฤษฎีกา ลงวันที่ 1 กรกฎาคม 1972 นั้น บทบัญญัติของกฎหมายทะเลที่เกี่ยวข้องที่นำมาพิจารณา คือ อนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1958 ว่าด้วยไหล่ทวีป (เวลานั้น UNCLOS 1982 ยังไม่มี)

อนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1958 ว่าด้วยไหล่ทวีป ได้นิยามคำว่า “ไหล่ทวีป” ไว้ดังนี้ “ข้อ 1 เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อเหล่านี้ คำว่า “ไหล่ทวีป” ใช้อ้างอิงถึง (ก) พื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน (sea-bed and subsoil) ของบริเวณใต้ทะเล (submarine areas) ที่ประชิดกับชายฝั่งแต่อยู่ภายนอกบริเวณทะเลอาณาเขตจนถึงความลึก 200 เมตร....”

จากนิยามของไหล่ทวีปกล่าวได้ว่า เส้นเขตไหล่ทวีปก็คือเส้นที่ทอดไปตามพื้นท้องทะเล (sea-bed) ไปตามบริเวณใต้ทะเล (submarine areas) ดังนั้น ไม่เกี่ยวกับเกาะหรือแม้แต่ห้วงน้ำหรือมวลน้ำที่อยู่เหนือพื้นท้องทะเลเสียด้วยซ้ำ ซึ่งข้อพิจารณานี้สอดคล้องกับแผนที่ผนวกกฤษฎีกาประกาศเขตไหล่ทวีปของกัมพูชาฉบับจริงที่เป็นทางการ ดังจะได้กล่าวถึงในลำดับต่อไป

2.3 แผนที่ผนวกกฤษฎีกาประกาศเขตไหล่ทวีปของกัมพูชา

กฤษฎีกาประกาศเขตไหล่ทวีปของกัมพูชา คือ กฤษฎีกาที่ 439/72/PRK ที่แผนที่ผนวกเป็นแผนที่เดินเรือขนาดมาตรฐานของกรมอุทกศาสตร์ฝรั่งเศส แสดงเส้นเขตไหล่ทวีปของกัมพูชาทั้งหมด ลงนามโดยประธานาธิบดีลئونนอล ลงวันที่ 1 กรกฎาคม 1972 (เอกสารประกอบหมายเลข 4)

แผนที่ตามเอกสารประกอบหมายเลข 4 เป็นแผนที่ถ่ายสำเนาโดยตรงจากต้นฉบับ โดยตัดเอามาแสดงเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับเกาะกูดที่เป็นประเด็นการพิจารณาของบทความนี้

จะเห็นว่าเส้นเขตไหล่ทวีปช่วงแรกออกจากจุด A ซึ่งอ้างว่าเป็นหลักเขตแดนไทย-กัมพูชา ที่ปักปันตามสนธิสัญญาไทย-ฝรั่งเศส ค.ศ. 1907 (หลักที่ 73) จากนั้นเส้นลากมาทางทิศตะวันตกเฉียงลงได้เล็กน้อย (เล็งตรงมาที่ยอดสูงสุดของเกาะกูดนั่นเอง) **จะเห็นว่าเส้นเขตไหล่ทวีปจะมาหยุดอยู่เพียงขอบเกาะกูดด้านตะวันออก** แล้วเส้นนั้นจะเริ่มต้นใหม่ทางขอบเกาะกูดด้านทิศตะวันตกในระดับและทิศทางเดียวกัน ตรงออกไปทางทิศตะวันตกจนถึงเกือบ

กึ่งกลางอ่าวไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่กึ่งกลางขอบตะวันตกของเกาะภูเก็ตมีอักษรภาษาอังกฤษกำกับว่า “Koh Kut (Siam)” พิจารณาแล้วเห็นว่าจะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากเส้นเขตไหล่ทวีปดังกล่าวทอดไปตาม “พื้นดินท้องทะเล” มาหยุดเมื่อถึงขอบเกาะภูเก็ตด้านตะวันออกและเริ่มต้นใหม่ที่พื้นท้องทะเลทางขอบด้านตะวันตกของเกาะภูเก็ตจะเห็นว่าเส้นนี้ไม่มีข้อพิจารณาได้เลยว่ากัมพูชาอ้างสิทธิใดๆ บนเกาะภูเก็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่งอักษรกำกับข้างเกาะภูเก็ตว่า “เกาะภูเก็ต (สยาม)”

2.4 แผนที่ผนวกกฤษฎีกาประกาศทะเลอาณาเขตของกัมพูชา

ประมาณ 2 เดือนเศษ หลังจากการประกาศกฤษฎีกากำหนดเขตไหล่ทวีป กัมพูชาได้ประกาศกฤษฎีกาตามมาอีกฉบับ ในวันที่ 12 กันยายน 1972 คือ กฤษฎีกากำหนดทะเลอาณาเขตของกัมพูชา (กฤษฎีกาหมายเลข 518/72/PRK) เช่นเดียวกันกับประกาศไหล่ทวีป คือ มีแผนที่ผนวก และลงนามโดยประธานาธิบดีลอนนอล (เอกสารประกอบหมายเลข 5)

เอกสารประกอบหมายเลข 5 เป็นแผนที่ถ่ายสำเนาโดยตรงจากต้นฉบับที่ตัดมาแสดงเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับเกาะภูเก็ต

จากแผนที่ผนวกประกาศทะเลอาณาเขต เส้นสีดำที่บดก่อนข้างชัดเจน ที่อยู่ทางด้านซ้าย (ต้นฉบับเป็นสีแดง) เส้นขอบนอกทะเลอาณาเขตกัมพูชา ออกจากจุด A ซึ่งเป็นหลักเขตแดนไทย-กัมพูชาที่กล่าวแล้วในข้อ 2.3 ลากมาทางทิศตะวันตก โดยทับกับเส้นเขตไหล่ทวีปมาถึงจุด E₁ ที่ขอบตะวันออกของเกาะภูเก็ต จากจุด E₁ จะมีเครื่องหมายบวก (+ + + +) ทอดชิดกับขอบเกาะภูเก็ตด้านตะวันออกลงมาทางใต้ จนถึงจุด E₂ ที่ปลายเกาะภูเก็ตด้านใต้ เครื่องหมายบวกนั้นตามเครื่องหมายในแผนที่หมายความว่า “เขตแดนระหว่างประเทศ” ถ้าสังเกตดูจากจุด A ขึ้นไปทางเหนือตามสันเขาก็จะเห็นเครื่องหมายนี้ คือ เขตแดนทางบกระหว่างไทยกับกัมพูชา จากปลายใต้ของเกาะภูเก็ต เส้นทะเลอาณาเขตของกัมพูชาจะลากจากจุด E₂ ลงมาที่ E₃-E₄-E₅..... ไปตามลำดับ สำหรับเส้นด้านในที่คู่ขนานกันคือ เส้นฐานตรงของกัมพูชาซึ่งจะขอไม่กล่าวถึงในที่นี้

จากเส้นแสดงทะเลอาณาเขตของกัมพูชา แสดงชัดเจนว่ากัมพูชาไม่ได้อ้างสิทธิเหนือเกาะภูเก็ตเลย จะเห็นว่าจากจุด E₁ ถึง E₂ กัมพูชาเขียนเครื่องหมายแสดงเส้นเขตแดนระหว่างประเทศกำกับพื้นที่ไว้ และเส้นทะเลอาณาเขตกัมพูชาที่แนบชิดกับเกาะภูเก็ตทางด้านตะวันตกของปลายด้านใต้ของเกาะก็เป็นสิ่งที่แสดงชัดเจนว่าเกาะไม่ได้เป็นของกัมพูชา เพราะถ้ากัมพูชาคิดว่าเป็นของกัมพูชาทะเลอาณาเขตของกัมพูชาจะต้องขยายไป 12 ไมล์รอบเกาะส่วนที่เป็นของกัมพูชา (จาก E₂ มา E₃) และเช่นเดียวกัน ที่ข้างเกาะภูเก็ตด้านซ้ายจะมีอักษรกำกับว่า “เกาะภูเก็ต (สยาม)”

2.5 กระจังไฟเกาะภูเก็ต

ในปี 2517 กองทัพเรือ โดยกรมอุทกศาสตร์ ได้สร้างกระจังไฟขึ้นที่ปลายด้านใต้ของเกาะภูเก็ต (เอกสารประกอบหมายเลข 6) กระจังไฟเกาะภูเก็ตประกาศใช้เมื่อวันที่ 19

ธันวาคม 2517 ประกาศโดยเอกสารที่ชื่อว่าประกาศชาวเรือ (Notice to Mariners) จะมีรายละเอียดของตำบลที่ติดตั้งลักษณะกระโจมและลักษณะไฟ ประกาศนี้จะจัดส่งไปตามบรรดาประเทศที่เป็นสมาชิกองค์การอุทกศาสตร์สากลทั่วโลก (เอกสารประกอบหมายเลข 7-8) การติดตั้งกระโจมไฟนี้จะถูกนำไปแสดงไว้ในแผนที่ของประเทศต่างๆ ที่ผลิตแผนที่เดินเรือที่มีเกาะถูกปรากฏในแผนที่เดินเรื่อนั้น ดังเช่น แผนที่เดินเรืออังกฤษหมายเลข 3967 (เอกสารประกอบหมายเลข 9)

ไม่ว่าการติดตั้งกระโจมไฟเกาะกูดจะมีความประสงค์ที่จะแสดงอำนาจอธิปไตยของไทยเหนือเกาะกูดให้ปรากฏเป็นพยานหลักฐานยืนยันไปทั่วโลกหรือไม่ก็ตาม แต่การติดตั้งกระโจมไฟที่เกาะกูดก็เป็นหลักฐานแสดงอำนาจอธิปไตยของประเทศไทยเหนือเกาะกูดเสียยิ่งกว่าการย้ายคนเข้าไปอยู่ หรือแม้แต่เอาทหารเข้าไปตั้งหน่วยในพื้นที่ แทนคำชี้แจง ผู้เขียนขอคัดลอกคำตัดสินศาลโลกคดีพิพาทเรื่องอำนาจอธิปไตยของมาเลเซียกับอินโดนีเซียเหนือเกาะลิกิตันและเกาะสิปาดาน (Ligitan and Sipadan) ซึ่งเพิ่งจะตัดสินเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2545 นี้เอง โดยการติดตั้งกระโจมไฟบนเกาะทั้งสองมีส่วนอย่างสำคัญที่ทำให้มาเลเซียได้เกาะทั้งสอง นั้นไป

คำตัดสินศาลโลกวรรค 146-147 ว่าไว้ ดังนี้

146. Malaysia further invokes the fact that the authorities of colony of North Borneo constructed a lighthouse on Sipadan in 1962 and another on Ligitan in 1963, that those lighthouses exist to this day and that they have been maintained by Malaysian authorities since its independence. It contends that the construction and maintenance of such lighthouses is “part of a pattern of exercise of State authority appropriate in kind and degree to the character of the places involved.”

147. The Court observes that the construction and operation of lighthouses and navigational aids are not normally considered manifestation of State authority (Minquiers and Ecrehous, Judgment I.C.J. Reports 1953.p.71). The Court, however, recalls that in its Judgment in the case concerning Maritime Delimitation and Territorial Questions between Qatar and Bahrain (Qatar V. Bahrain) it stated as follows:

“Certain types of activities invoked by Bahrain such as drilling of artesian wells would, taken by themselves, be considered controversial as acts performed a’ titre de souverain. The construction of navigation aids, on the other hand, can be legally relevant in the case of very small islands. In the present case, taking into account the size of Qit’ Jaradah, the activities carried out by Bahrain on that island must be considered sufficient to support Bahrain’s claim that it has sovereignty over it”

(Judgment Merits, ICJ Report 2001) para. 197.) The Court is of the view that the same consideration apply in the present case.

2.6 การเจรจาปัญหาเขตแดนทางทะเลระหว่างไทยกับกัมพูชา

ไทยกับกัมพูชาเจรจาปัญหาเขตแดนทางทะเลในอ่าวไทย ครั้งที่ 1 เมื่อ 2-5 ธันวาคม 2513 ที่กรุงพนมเปญ การเจรจาครั้งนั้นยังไม่ได้เข้าในเนื้อหาเท่าใดนัก เพียงแต่ทั้งสองฝ่ายแสดงท่าทีทางกฎหมายและแนวความคิดว่าเส้นเขตแดนทางทะเลระหว่างไทยกับกัมพูชาควรจะเป็นเช่นไร และกำหนดว่าจะมีการเจรจากันต่อไป จากนั้นการเจรจาก็หยุดชะงักไปถึง 24 ปี ด้วยปัญหาทางการเมืองของกัมพูชา

การเจรจาปัญหาเขตแดนทางทะเลระหว่างไทย-กัมพูชามาเริ่มนับหนึ่งใหม่ในปี 2537 และต่อเนื่องมาจนถึงบัดนี้ สำหรับรายละเอียดการเจรจาแต่ละรอบเป็นเช่นไรคงต้องรอได้ข้อยุติของความตกลงแล้วจึงจะสามารถมาเขียนให้ทราบได้

อย่างไรก็ตาม คำชี้แจงเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของประเทศไทยเหนือเกาะกูด ซึ่งโดยที่จริงก็มีส่วนอยู่บ้างในการเจรจา เพราะเกาะกูดครึ่งล่างอยู่ในบริเวณซึ่งเป็นพื้นที่ทับซ้อนไทย-กัมพูชาที่กำลังเจรจากัน แต่โดยรายละเอียดเท่าที่ชี้แจงมาแล้วก็น่าจะเชื่อได้ว่าคนที่ยังข้องใจปัญหาเกาะกูดคงจะผ่อนคลายเป็นบ้างตามสมควร การชี้แจงครั้งนี้ของผู้เขียนนับว่าครบถ้วนกว่าทุกๆ ครั้งที่เคยชี้แจงปัญหานี้ ทั้งด้วยวาจาและโดยรายงานในรอบ 34 ปีที่ผ่านมา และคงจะเชื่อมั่นได้แล้วว่าเกาะกูดอยู่ภายใต้อธิปไตยของไทยทั้งเกาะอย่างแน่นอนไม่เป็นอย่างอื่น
